

קלרק גייבל

הייתה שעת בין ערביים. צללי הבתים התארכו, ומשב צונן שבר את חום היום המעיק. שעון הכנסייה צלצל שש. בעוד שעתיים ייכנס העוצר לתוקפו, ואני עוד לא ידעתי איפה נעשה את הלילה. התבוננתי סביב. השכונה שאליה נקלענו הייתה אמידה ומטופחת. הדבר ניכר בחצרות הנקיות, בשערי כניסה מגולפי משקוף, ובמדשאות רחבות בחזיתות הבתים. נכנסתי אל אחת החצרות ונקשתי על דלת הכניסה. אישה מבוגרת פתחה לי, ושאלה בקול מודאג לרצוני. אמרתי לה שאני מחפשת עבודה: "אולי צריך לנקות משהו או..." לא ידעתי מה להוסיף, ועמדתי שם מורכנת ראש ונבוכה. האישה התנצלה, הוסיפה שאין לה צורך בשום דבר, וסגרה את הדלת. המשכנו הלאה. לרוב טרקו בפנינו את הדלת, יש שאיימו שאם לא נסתלק מיד יקראו למשטרה, יש שהתנצלו בטענה שכבר היו מקרים שבהם יהודים הסתובבו בסביבה וכי לעולם אין לדעת, היו מי ששיסו בנו את כלביהם ואני מיהרתי להניף את זבשק על ידי ועמדתי קפואה מאימה.

אבל לבסוף נמצא מישהו שרחמיו נכמרו עלינו, ואף כי לא נזקק לשירותי הטובים, שאל אם אנחנו פליטים מן המזרח, ואם כן – למה איננו לנים בבית המחסה של פליטי ווהלין? אמרתי לו שהדרך לשם רחוקה והעוצר עומד להתחיל בתוך זמן קצר. האיש הנהן בבלוריתו העבותה, סקר אותנו בעיניו האפורות, הרהר רגע, ואמר לי שנוכל לעשות את הלילה

בגינה מאחורי הבית, בתנאי שנשב בשקט ונלך מכאן מיד עם עלות השחר. הודיתי לו בחום, ופניתי בשביל החצץ אל החצר האחורית.

בגינה היה מחסן כלים קטן שדלתו נסגרה על וו. בפנים עמד ריח טחוב של אדמה רעננה. פיניתי את המגרפות ואת האתים, ומן השקים שנערמו בפינת המחסן הכנתי מצע ללינת לילה. בינתיים ירד חושך ובבית נדלק אור. ראיתי את האיש עומד בחלון. לאחר שהתבונן בנו ארוכות פנה לאחור. שמעתי את הדלת האחורית נפתחת, והאיש צעד לעברנו. הייתי בטוחה שנמלך בדעתו ויגיד לנו ללכת. אך הוא רק הקיש רכות על דלת המחסן, והנה עמד מולנו ובידו שמיכה, לחם פרוס, בקבוק משקה וצלוחית ריבה. הוא הניח הכול על הארץ, היסה את תודותי באצבע שנתן על שפתיו לסימן של דממה, לחש: "לילה טוב", ושב אל ביתו. דמעות חנקו את גרוני. זבשק נכווה בלשונו מן המשקה החם, ואני לא הרשיתי לו לאכול אלא חצי פרוסת לחם. האיש שב ועמד בחלון. גבוה, חמור סבר, לבוש חלוק ארגמן, כסוף שיער, שפמו גזור בקפידה, שני חריצים חורשים את פניו בין האף לסנטר. ידעתי שאני מכירה אותו רק לא הצלחתי להיזכר מהיכן. בלילה חלמתי עליו. היה זה קלרק גייבל, אם כי בוגר בעשר שנים.